

Sygn. akt II C 485/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015 roku w Łodzi

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko P. S. (1)

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt II C 485/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2013 roku powódka M. D. wniosła o zobowiązanie pozwanego P. S. (1) do złożenia oświadczenia woli, w którym oświadcza, że przenosi na powódkę własność 1/8 udziału części samodzielnego lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem drugim, położonym w Ł. przy ul. (...) objętego księgą wieczystą nr Kw (...) Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi wraz z udziałem w nieruchomości objętym księgą wieczystą Nr Kw. (...) wymienionego wyżej Sądu, podarowanego pozwanemu przez powódkę aktem notarialnym z dnia 25 października 2001 roku.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż podstawą powództwa jest rażąca niewdzięczność, jakiej dopuścił się w jej odczuciu pozwany w stosunku nie tylko do powódki, ale i w stosunku do pozostałej części rodziny. Powódka wskazała, iż pozwany, po pierwsze dopuszczając się zdrady córki powódki, doprowadził nie tylko do rozpadu małżeństwa córki powódki, ale i małżeństwa syna powódki. Pozwany, bowiem zdradził córkę powódki z żoną syna powódki. Po drugie powódka wskazała iż pozwany wielokrotnie naruszał dobra osobiste męża powódki, poprzez wysyłanie do córki powódki jak i do męża powódki obraźliwych sms-ów, w których nazywał swojego teścia alkoholikiem, żydem, złodziejem, człowiekiem bez honoru, osobą chorą psychicznie. Powódka wskazała również, iż pozwany pobił syna powódki, czego dowodem jest badanie z przeprowadzonej obdukcji z dnia 17 października 2008 roku.

Powódka ponad powyższe wskazała, iż na skutek zaistniałych w jej rodzinie zdarzeń, z udziałem pozwanego, zaistniała konieczność podjęcia przez powódkę leczenia psychiatrycznego. Powódka wskazała również, iż zdiagnozowano u niej chorobę nowotworową, na której rozwój przyczynić się mogła stresująca sytuacja rodzinna.

Powódka podkreśliła również, iż pismem z dnia 16 stycznia 2009 roku skutecznie odwołała darowiznę z dnia 25 października 2001 roku w stosunku do pozwanego, jednakże pozwany nie dopełnił obowiązku zwrotu owej darowizny.

(pozew k. 2-6)

W dniu 21 maja 2013 roku wpłynęła do Sądu odpowiedź na pozew pozwanego, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż nie zgadza się z argumentacją dotyczącą rażącej niewdzięczności, na jaką powołuje się w powództwie powódka.

Powód wskazał, że nigdy nie okazywał powódce niewdzięczności i nigdy nie miał takiego zamiaru. Pozwany zaprzeczył jakoby kiedykolwiek pobił syna powódki.

Odnosząc się do schorzeń powódki pozwany podkreślił, iż problemy powódki w zakresie zdrowia psychicznego zaczęły się w roku 2011 roku a przyczyn choroby powódki może być wiele, szczególnie że w piśmie z 2009 roku w , którym powódka odwołała darowiznę na rzecz pozwanego, nie wspomniała nic o swoim stanie zdrowia. Pozwany wskazał, iż problemy ze zdrowiem powódki pojawiły się już w 1994 roku.

Pozwany potwierdził, że doszło do rozwodu pomiędzy nim a córką powódki, zaznaczył jednak, iż nie zgadza się z wyrokiem rozwodowym przypisującym mu wyłączną winę za rozpad małżeństwa.

Pozwany zaprzecza jakoby dopuszczał się naruszenia za pośrednictwem sms-ów dóbr osobistych męża powódki i córki powódki.

Pozwany wskazał, iż wraz z byłą żoną , dokonał znacznego nakładu na podarowany przez powódkę udział w nieruchomości, dokonując wybudowania i kompletnego wykończenia kolejnych kondygnacji budynku, a także prac remontowych na części poziomu drugiego budynku odpowiadającej udziałowi w nieruchomości.

Pozwany wskazał, iż osobiście remontował podwórze posesji położonej w Ł. przy ul. (...), w której mieszkali wszyscy członkowie rodziny, wykonał elewację całego budynku mieszkalnego, a także był czynnie zaangażowany we wszystkie inne remonty w w/w budynku.

Pozwany dla podkreślenia swojej wdzięczności za dokonana na jego rzecz darowiznę wskazał, iż zawsze pamiętał o urodzinach i imieninach powódki, przynosił jej kwiaty na dzień kobiet, pomagał w opiece nad matką powódki. Bez żadnej gratyfikacji finansowej pomagał powódce w prowadzeniu apteki. Pozwany wskazał również , iż czynnie uczestniczył w remoncie apteki powódki na ul. (...) w Ł..

Pozwany kwestionuje również wskazaną w pozwie wartość przedmiotu sporu wyliczoną na kwotę 80.000, 00 zł.

(odpowiedź na pozew k. 41-45)

Pismem procesowym z dnia 9 sierpnia 2013 roku z ostrożności procesowej, na wypadek uwzględnienia powództwa, strona pozwana zgłosiła roszczenie z tytułu dokonanych nakładów na nieruchomości położonej przy ul. (...) , stanowiącej przedmiot darowizny wskazując o jakie nakłady chodzi i w jakim okresie poczynione.

(pismo z dnia 9 sierpnia 2013 roku)

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2013 roku , Sąd przychylając się do wniosku powódki postanowił zarządzić odbycie rozprawy przy drzwiach zamkniętych.

(postanowienie z dnia 9 sierpnia 2013 roku)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany w 1996 roku wstąpił w związek małżeński z córką powódki A. S.. Z małżeństwa pozwanego z córką powódki urodziła się K. S..

(bezsporne)

Relacje pozwanego z jego córką K. zostały uregulowane w ramach rozstrzygnięcia zawartego w wyroku rozwodowym rozwiązującym małżeństwo A. i P. S. (1) . Pozwany i córka powódki mieli początkowo problem z realizacją postanowień dotyczących kontaktów pozwanego z córką. Obecnie byli małżonkowie doszli do porozumienia , a pozwany spędza z córką zarówno wakacje, ferie, jak i inne dni zgodnie z poczynionymi ustaleniami

(zeznanie świadka M. D. zapis dźwiękowy 00:08:18- 00:08:25 protokół rozprawy z dnia 4 listopada 2014 roku k.259)

Małżonkowie S. początkowo mieszkali w nieruchomości należącej do A. S. na ul. (...) w Ł.. Małżonkowie postanowili sprzedać w/w mieszkanie, w celu uzyskania środków finansowych na wybudowanie kondygnacji w domu zamieszkałym przez powódkę i jej męża H. D., a mieszczącym się na ul. (...) w Ł..

Środki finansowe na dokonanie nadbudowy piętra pochodziły zarówno z kwoty uzyskanej ze sprzedaży mieszkania A. S. na ul. (...)w Ł., z oszczędności małżonków, z książeczek mieszkaniowych pozwanego, jak również z zaciągniętego na ten cel kredytu. Kredyt zaciągnięty na wykonanie nadbudowy piętra został spłacony przez pozwanego i jego żonę w połowie, w wysokości około 50.000 zł. Pozostałą część kredytu spłaciła powódka z mężem. A. S. , przed zawarciem małżeństwa z pozwanym dokonała sprzedaży obligacji za kwotę 2.379,69, która również miała zostać przeznaczona na wykonanie nadbudowy na nieruchomości powódki. Ponadto powódka posiadała środki finansowe z tytułu sprzedaży działki przy ul. (...). Środki uzyskane ze sprzedaży w/w nieruchomości zostały po połowie podzielone pomiędzy A. S. i jej brata K. D. (1).

Część pieniędzy pochodziła również od rodziców pozwanego, którzy periodycznie wspomagali syna finansowo.

Pozwany z byłą żoną wykańczali również dom w G., w którym finalnie mieli plan zamieszkać. Na ten cel również został zaciągnięty kredyt, który obecnie spłaca powódka z mężem.

(zeznania powódki zapis dźwiękowy 00:14:26- 00:34:29,01:01:01-01:01:33 zeznania pozwanego 01:34:59- 01:37:30 protokół rozprawy z dnia 5 sierpnia 2014 roku **k.247** , zeznania świadka A. S. zapis dźwiękowy 00:41:17-00:42:38 , 00:59:02-01:01:54 protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2013 roku k.196, zaświadczenie o wysokości zapłaconych odsetek od kredytu budowlanego k.85, zgoda na wykreślenie hipoteki k.89, oświadczenie M. D. o przejęciu spłaty kredytu k.91)

W dniu 25 października 2001 roku przed notariuszem, w formie aktu notarialnego została zawarta pomiędzy M. D. a A. S. i P. S. (1) umowa darowizny, na mocy której powódka darowała na rzecz swojej córki i pozwanego udział wynoszący 1/4 części samodzielnego lokalu mieszkalnego, położonego przy ul. (...) w Ł., uregulowanego w księdze wieczystej Kw nr (...) Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej , do majątku odrębnego pozwanego i córki powódki- małżeństwa S. . Wartość darowizny została określona na kwotę 39.225,50 zł, w tym wartość udziału w lokalu na kwotę 29.222,50 zł

(akt notarialny z dnia 25 października 2001 roku k.15-18)

Powódka i pozwany byli również współnikami spółki jawnej związanej w 2006 roku pierwotnie przez powódkę i jej córkę A. S.. Powód posiadał w w/w spółce 5% udział. Powód został przyjęty do spółki ze względu na zabezpieczenie jej bytu a tym samym interesów A. S. na wypadek śmierci powódki.

W 2009roku pozwany odmówił przedłużenia umowy o kredyt odnawialny na rzecz apteki powódki. Było to spowodowane zaistniałą pomiędzy pozwanym a powódką sytuacją w tym odwołaniem darowizny udzielonej pozwanemu przez powódkę w 2001 roku.

(zeznania świadka H. D. zapis dźwiękowy 01:48:29 – 01:51:03 protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2013 roku k.196, zeznania świadka zeznania pozwanego zapis dźwiękowy 01:37:30- 01:39:12 protokół rozprawy z dnia 5 sierpnia 2014 roku k. 247)

Pismem z dnia 16 stycznia 2009 roku powódka odwołała w/w darowiznę w stosunku do pozwanego, z powodu rażącej niewdzięczności jakiej dopuścił się pozwany w stosunku do osoby najbliższej dla powódki, to jest jej córki A. S.. Rażąca niewdzięczność uzasadniona została dopuszczeniem się przez pozwanego wobec córki powódki zdrady małżeńskiej. Powódka wezwała tym samym pozwanego do stawiennictwa u wskazanego przez pozwanego notariusza w terminie uzgodnionym z powódką dla dokonania przeniesienia powtórnego przedmiotu darowizny na rzecz powódki. Pozwany u notariusza się nie stawiał.

(pismo z dnia 16 stycznia 2009 roku k.11)

Powódka jest osobą chorującą od 1993 roku na raka piersi, obecnie choroba znajduje się w stadium remisji. Po wykonanej pierwszej operacji usunięcia zmian nowotworowych wystąpił w 1995 roku jeden epizod choroby nowotworowej , jednakże miał on postać łagodną. Powódka od 1995 roku znajduje się pod stałą kontrolą lekarza.

Po rozpadzie małżeństwa córki powódki A. S. i syna powódki K. D. (1), powódka zamknęła się w sobie, unikała rozmów, zaczęła zażywać leki ziołowe na poprawę nastroju.

Powódka od 2011 roku leczy się u psychiatry. Zdiagnozowano u powódki zaburzenia adaptacyjne, występują u powódki stany lękowe, zaburzenia koncentracji. Powódka jest poddana farmakoterapii, obecnie jest w stanie poprawy stanu psychicznego.

(zeznania świadka K. D. (1) zapis dźwiękowy 00:24:09-00:24:34 protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2014 r. k. 213. zeznania świadka I. D. zapis dźwiękowy 00:15:53-00:21:54, zeznania świadka M. P. zapis dźwiękowy 00:05:01-01:05:29 protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2014 r. k. 213, zeznania świadka A. S. zapis dźwiękowy 00:54:48- 00:56:34, zeznania świadka H. D. zapis dźwiękowy 01:35:03- 01:44:53 protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2013 roku k.196)

Pozwany wyprowadził się z nieruchomości położonej na ul. (...) w Ł. w dniu 1 listopada 2008 roku. Powodem wyprowadzki były nieporozumienia, do jakich dochodziło pomiędzy pozwanym a K. D. (1) oraz A. S.. Małżeństwo pozwanego, zaczęło się rozpadać, ze względu na relację, jaką nawiązał pozwany z żoną K. M. D.. Pozwany i M. D. nadal utrzymują ze sobą kontakt.

W dniu 14 października 2008 roku doszło pomiędzy K. D. (1) a pozwanym do przepychanki, w konsekwencji, której syn powódki doznał urazu ręki prawej. Do powyższego zdarzenia doszło w mieszkaniu K. D. (2). Świadkiem fragmentu w/w zdarzenia była powódka, po którą telefonem zadzwonił K. D. (1). Pozwany podejrzewał, iż K. D. (1) zniszczył, przebijając wszystkie opony i rysując lakier, jego samochód. Podejrzenia spowodowały eskalację złości pozwanego a w konsekwencji doprowadziły do w/w zajścia.

Pozwany przed 2008 rokiem próbował pogodzić się ze swoją żoną A. S.. Małżeństwo wyprowadziło się do G.. Mimo podjętych przez A. i P. S. (1) starań małżeństwa nie udało się uratować.

Po wyprowadzce pozwanego diametralnie zmieniły się relacje pomiędzy członkami rodziny żony pozwanego, w tym z powódką. Relacje te po 2008 roku stały się bardziej formalne, ozięble, ograniczone do koniecznych kontaktów. Obecnie pozwany wyłącznie z konieczności, incydentalnie bywa na terenie posesji na ul. (...) w Ł. .

Po rozwodzie córka powódki i pozwani nie mogli dojść do porozumienia, co do wykonywania kontaktów przez pozwanego z córką K.. Pozwany winił za zaistniałą sytuację swoją byłą żonę A. S. jak również wpływ teściów a szczególnie H. D.. Potwierdzają to sms wysyłane do A. S..

Pod wpływem emocji matka pozwanego wysłała również obraźliwego sms-a do H. D., nazywając go alkoholikiem, żydem, chorym psychicznie.

Przed rokiem 2008 wieź pomiędzy pozwanym a powódką była bardzo zażyła. Powódka traktowała pozwanego jak własnego syna. Również pozwany wykazywał dużą troskę i zaangażowanie w relacji z powódką. Zdarzało się, że

pozwany woził i przywoził powódkę do pracy, robił dla niej zakupy. Powódka, zwracając się wielokrotnie o pomoc do/ z pozwanego nie spotykała się z odmową ze strony pozwanego.

Pozwany wielokrotnie wykonywał i nadzorował różnego rodzaju prace remontowe na terenie posesji przy ul. (...) w Ł..

Pozwany wykonał elewację całego w/w budynku, zajął się również podwórzem. Utwardził jego nawierzchnię, zajął się postawieniem wiat na samochody.

Środki finansowe na wykonanie w/w prac pochodziły od wszystkich trzech rodzin zamieszkujących nieruchomość na T. nr (...)w Ł..

Pozwany do 2008 roku czynnie pomagał również powódce i swojej żonie w sprawach związanych z prowadzeniem przez nie apteki. Poza drobnymi pracami fizycznymi, pozwany czynnie uczestniczył w prowadzeniu księgowości apteki. Wypełniła PIT-y przygotowywał zestawienia do urzędu skarbowego.

Pozwany zawsze pamiętał o uroczystościach rodzinnych związanych z osobą powódki. Powódka otrzymywał od pozwanego kwiaty na dzień kobiet, czy urodziny.

Pozwany wykazywał nadto troskę w stosunku do A. B. (1), matki powódki. Poza odwiedzinami, starał się służyć jej pomocą, zrobić potrzebne zakupy. A. B. (2) zawsze ciepło wypowiadała się o osobie pozwanego, darzyła go szczerą sympatią.

(zeznania świadka K. D. (2) zapis dźwiękowy 00: 25:43-00:26:08 protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2014 r. k. 213, zeznania powódki zapis dźwiękowy 00:14:26- 00:16:26, 00:20:53-00:22:37, 00:56:04-00:59:30, zeznania pozwanego zapis dźwiękowy 01:02:29-01:04:04, 00:1:05:36- 01:13:40, 01:26:50-01:34:25 protokół rozprawy z dnia 5 sierpnia 2014 roku k. 247, zeznania świadka M. D. zapis dźwiękowy 00:09:11-00:17:36 , zeznania świadka A. S. zapis dźwiękowy 00:28:01-00:32:05, 00:37:02-00:48:19, 00:50:49-00:52:36 , 00:57:25-01:01:54 , zeznania świadka A. P. zapis dźwiękowy 01:06:33- 01:15:35, zeznania świadka M. F. zapis dźwiękowy 01:16:27- 01:29:51 zeznania H. D. zapis dźwiękowy 01:45:43-01:49:48 , zeznania świadka U. S. zapis dźwiękowy 02:07- 02:16:19 protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2013 roku k. 196)

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Powódka M. D. wniosła o zobowiązanie pozwanego P. S. (1) do złożenia oświadczenia woli, o treści , iż przenosi na powódkę władność 1/8 udziału części samodzielnego lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem drugim, położonym w Ł. przy ul. (...) objętego księgą wieczystą nr Kw (...) Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi wraz z udziałem w nieruchomości objętym księgą wieczystą Nr Kw. (...) wymienionego wyżej Sądu, podarowanego pozwanemu przez powódkę aktem notarialnym z dnia 25 października 2001 roku.

Powódka wskazała, iż podstawą powództwa jest rażąca niewdzięczność, jakiej dopuścił się pozwany w stosunku do powódki. Powódka wskazała, iż pozwany, po pierwsze dopuszczając się zdrady jej córki, doprowadził nie tylko do rozpadu małżeństwa córki powódki, ale i małżeństwa syna powódki. Po drugie powódka wskazała iż pozwany wielokrotnie naruszał dobra osobiste męża powódki, poprzez wysyłanie do córki powódki jak i do męża powódki obraźliwych sms-ów . Powódka wskazała również, iż pozwany pobił syna powódki, czego dowodem jest badanie z przeprowadzonej obdukcji z dnia 17 października 2008 roku.

Powódka ponad powyższe wskazała, iż na skutek zaistniałych w jej rodzinie zdarzeń, z udziałem pozwanego, zaszła konieczność podjęcia przez powódkę leczenia psychiatrycznego

Zgodnie z treścią art. 898 §1 kc darczyńca może odwołać darowiznę już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się w stosunku do niego rażącej niewdzięczności natomiast stosownie do dyspozycji art. 899 § 3 kc darowizna nie może być po upływie roku od dnia w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego.

Pojęcie rażącej niewdzięczności odnosi się do takiego zachowania obdarowanego, które było skierowane przeciwko darczyńcy świadomie i w nieprzyjaznym zamiarze (por. wyr. SA w Lublinie z 29.1.2013 r., I ACA 697/12, niepubl.). Wyłączone są, zatem krzywdy wyrządzone darczyńcy w sposób niezamierzony przez czyny popełnione w uniesieniu bądź rozdrażnieniu, spowodowanym zachowaniem się lub działaniem darczyńcy (por. orz. SN z 2.3.1948 r., KrC 42/48, PiP 1948, z. 7, s. 136; post. SN z 29.9.1969 r., III CZP 63/69, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 20.12.2012 r., I ACA 1234/12, Legalis). Ustalenie niewdzięczności po stronie obdarowanego wymaga analizy motywów określonych zachowań wobec darczyńcy, m.in. ustalenia, czy nie były one powodowane lub wręcz prowokowane przez darczyńcę (por. wyr. SN z 30.9.1997 r., III CKN 170/97, Legalis; wyr. SA w Łodzi z 17.4.2013 r., I ACA 236/13, niepubl.). Por. wyr. SA w Warszawie z 22.11.2005 r. (VI Ca 527/05, Rej. 2005, Nr 11, s. 158 i nast.), gdzie wskazano, że incydentalne sprzeczki, tym bardziej sprowokowane, nie mogą być podstawą odwołania darowizny. Por. także wyr. SA w Szczecinie z 14.4.2005 r. (I ACA 60/05, OSA 2006, Nr 10, poz. 35 z glosą apr. M. Niedośpiała, OSA 2007, Nr 9, poz. 86), zgodnie z którym nie może być mowy o rażącej niewdzięczności, gdy obdarowany godzi w dobra obdarowanego nawet umyślnie, ale działania te nie wychodzą poza ramy zwykłych konfliktów rodzinnych w określonym środowisku (tak wyr. SA w Szczecinie z 17.10.2012 r., I ACA 536/12, niepubl. oraz SA w Rzeszowie z 11.10.2012 r., I ACA 262/12, Legalis). Przejawem naruszenia etycznego obowiązku wdzięczności jest pozostawienie darczyńcy bez koniecznej pomocy (zob. wyr. SA w Poznaniu z 15.2.1994 r., I ACR 684/93, Wok. 1994, Nr 11, s. 51). Rażąca niewdzięczność może też znajdować wyraz w obmawianiu darczyńcy przez obdarowanego wobec osób trzecich o postępowanie, które godzi w jego dobre imię (zob. wyr. SN z 12.5.1998 r., II CKN 729/97, Legalis). Same zewnętrzne przejawy zachowania obdarowanego nie są wystarczającą podstawą do ustalenia przesłanki rażącej niewdzięczności. Według stanowiska SN z wyr. z 2.12.2005 r. (II CK 265/05, BSN 2006, Nr 3, poz. 11), same zawiedzione oczekiwania darczyńcy, co do należytego zajmowania się przez obdarowanego przedmiotem darowizny nie mogą uzasadniać jej odwołania. Istotne znaczenie ma, więc ustalenie w każdym wypadku motywów i intencji postępowania obdarowanego.

Zachowanie obdarowanego kwalifikowane, jako rażąca niewdzięczność powinno w zasadzie bezpośrednio dotyczyć darczyńcy. Zbyt daleko szedłby pogląd, w myśl którego zachowanie obdarowanego budzące powszechną dezaprobatę społeczną stanowi automatycznie przesłankę odwołania darowizny, nawet jeżeli nie było wymierzone przeciwko darczyńcy. Por. jednak pogląd wyrażony przez SN w wyr. z 13.10.2005 r. (I CK 112/05, Legalis), zgodnie, z którym dobre obyczaje w konkretnym środowisku i zwyczajowe relacje między obdarowanym a darczyńcą mogą stanowić jedno z kryteriów oceny zachowania obdarowanego. Natomiast należy uznać, że postępowanie obdarowanego sprzeczne z powszechnie respektowanymi normami moralnymi będzie z reguły bezpośrednio dotyczyć darczyńcy, osobiście go obrażać i wyrządzać mu krzywdę; por. orz. SN z 21.1.1948 r. (C I 773/47, OSN(C) 1949, Nr 1, poz. 11); wyr. SA w Białymstoku z 5.4.2013r. (I ACA 52/13, Legalis). Por. też wyr. SN z 22.3.2001 r. (V CKN 1599/00, Prok. i Pr. 2002, Nr 5, s. 40), wskazujący na istotne znaczenie motywów zachowania obdarowanego, który w ten sposób narusza świadomie podstawowe obowiązki ciążące na nim względem darczyńcy; podobnie wyr. SN z 26.7.2000 r. (I CKN 919/98, niepubl.), wskazujący, że zachowanie obdarowanego "musi cechować znaczne nasilenie złej woli skierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy lub szkody majątkowej". Za trafne należy uznać stanowisko wyrażone w wyr. SN z 7.4.1998 r. (II CKN 688/97, Legalis), zgodnie, z którym darowizna może zostać odwołana na podstawie art. 898 § 1 KC także wówczas, kiedy wysoce naganne zachowanie się obdarowanego skierowane jest wprawdzie bezpośrednio przeciwko osobie bliskiej darczyńcy, ale dotyka jednocześnie odczuć samego darczyńcy, i to w taki sposób, że usprawiedliwia ocenę postawy obdarowanego, jako rażąco niewdzięczną.

Zachowanie obdarowanego kwalifikowane, jako rażąca niewdzięczność powinno w zasadzie bezpośrednio dotyczyć darczyńcy. Zbyt daleko szedłby pogląd, w myśl którego zachowanie obdarowanego budzące powszechną dezaprobatę społeczną stanowi automatycznie przesłankę odwołania darowizny, nawet jeżeli nie było wymierzone przeciwko darczyńcy. Por. jednak pogląd wyrażony przez SN w wyr. z 13.10.2005 r. (I CK 112/05, Legalis), zgodnie, z którym dobre obyczaje w konkretnym środowisku i zwyczajowe relacje między obdarowanym a darczyńcą mogą stanowić jedno z kryteriów oceny zachowania obdarowanego. Natomiast należy uznać, że postępowanie obdarowanego sprzeczne z powszechnie respektowanymi normami moralnymi będzie z reguły bezpośrednio dotyczyć darczyńcy, osobiście go obrażać i wyrządzać mu krzywdę; por. orz. SN z 21.1.1948 r. (C I 773/47, OSN(C) 1949, Nr 1, poz. 11); wyr. SA w Białymstoku z 5.4.2013r. (I ACA 52/13, Legalis). Por. też wyr. SN z 22.3.2001 r. (V CKN 1599/00, Prok.

i Pr. 2002, Nr 5, s. 40), wskazujący na istotne znaczenie motywów zachowania obdarowanego, który w ten sposób narusza świadomie podstawowe obowiązki ciążące na nim względem darczyńcy; podobnie wyr. SN z 26.7.2000 r. (I CKN 919/98, niepubl.), wskazujący, że zachowanie obdarowanego "musi cechować znaczne nasilenie złej woli skierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy lub szkody majątkowej". Za trafne należy uznać stanowisko wyrażone w wyr. SN z 7.4.1998 r. (II CKN 688/97, Legalis), zgodnie, z którym darowizna może zostać odwołana na podstawie art. 898 § 1 KC także wówczas, kiedy wysoce naganne zachowanie się obdarowanego skierowane jest wprawdzie bezpośrednio przeciwko osobie bliskiej darczyńcy, ale dotyczy jednocześnie odczuć samego darczyńcy, i to w taki sposób, że usprawiedliwia ocenę postawy obdarowanego, jako rażąco niewdzięczną.

W tym miejscu wskazać należy też orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r. I CSK 493/13, którą w pełni podziela Sąd Okręgowy, stanowiącej, iż co do zasady należy niewierność małżeńska obdarowanego małżonka, będąca zawinioną przyczyną rozwodu, nie stanowi sama przez się rażącej niewdzięczności wobec darczyńców (teściów) w rozumieniu art. 898 § 1 k.c.

Wskazać należy również stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2012 r., V CSK 179/11, że rażąca niewdzięczność odnosi się do takiego zachowania obdarowanego, które jest skierowane przeciw darczyńcy świadomie i w nieprzyjaznym zamiarze, ukierunkowane zazwyczaj na wyrządzenie krzywdy lub szkody majątkowej. Nie są to działania nieumyślne, niezamierzone. Z zasady wyłącza się również działania skierowane przeciwko osobie trzeciej, chyba że podjęte są z zamiarem pokrzywdzenia darczyńcy. Sąd w orzeczeniu tym zaznaczył, iż niewierność małżeńska obdarowanego małżonka, będąca zawinioną przyczyną rozwodu, nie stanowi sama przez się rażącej niewdzięczności wobec darczyńców (teściów) w rozumieniu art. 898 § 1 k.c.,

Rażąca niewdzięczność może przejawiać się również w działaniu wymierzonym przeciwko osobom, z którymi darczyńca jest związany. Nie muszą to jednak być zachowania, w których osoba bliska darczyńcy jest wykorzystana przedmiotowo, jako cel pośredni, którego krzywda ma przysporzyć cierpień darczyńcy i to stanowi zamiar obdarowanego. Rażąca niewdzięczność może stanowić także zachowanie wymierzone w osobę najbliższą darczyńcy, nie podjęte wprawdzie z myślą o samym darczyńcy, lecz obiektywnie naganne i z racji swojego charakteru w sposób oczywisty uderzające w jego dobra i emocje, z czym obdarowany musiał się co najmniej godzić. Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2014 r. I CSK 592/13

Odnosząc się do powyższego Sąd uznał, iż z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego nie wynika, iżby celem postępowania pozwanego P. S. (2) było wyrządzenie powódce krzywdy lub szkody. Nie potwierdza tego żaden dowód.

Niewierność małżeńska, jakiej miałby się dopuścić pozwany godzi w trwałość związku małżeńskiego i jest z natury rzeczy wymierzona przeciwko małżonkowi, a nie przeciwko teściom. Zawarcie związku małżeńskiego z zasady nie stwarza obowiązków wobec dalszej rodziny, chociaż z racji wspólnego zamieszkania powstała między powódką a pozwanym określona więź. Należy jednak podkreślić, że podczas wspólnego zamieszkania stosunki między stronami były bardzo poprawne. Bolesne przeżycia teściów wywołane rozwodem pozwanego z ich córką są ubocznym skutkiem zaistniałej sytuacji. Jednakże ubocznego skutku rozwodu w postaci dyskomfortu i rozczarowania powódki oraz poczucia krzywdy a w konsekwencji podjęcia przez nią leczenia psychiatrycznego nie można utożsamiać z celem postępowania pozwanego, związanym z uczuciem do innej kobiety. Ustalone w postępowaniu dowodowym fakty nie potwierdzają ukierunkowanego działania pozwanego, nastawionego na wyrządzenie powódce krzywdy lub szkody.

Ponadto wskazać należy, iż powódka rozpoczęła leczenie psychiatryczne dopiero w 2011 roku tj w 3 lata po tym jak dowiedziała się o okolicznościach, które stały się podstawą orzeczenia rozwodu pomiędzy pozwanym a córką powódki, co może przemawiać za wielo przyczynowością takiego jej stanu zdrowia.

Nawiązując do kolejnego przejawu niewdzięczności jakim zdaniem, powódki miały być sms-y wysyłane przez pozwanego do córki powódki i jej męża wskazać należy, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż sms pochodzące od pozwanego kierowane wyłącznie były do A. S. a nie do powódki. Pozwany nie może ponosić skutków działania A. S.,

która każdą treścią otrzymanego smsa dzieliła się z powódką, powodując u niej zły nastrój i uczucie żalu. Natomiast jak wynika z zeznań stron sms, obrażający w swej treści H. D. wysłany został przez matkę pozwanego, a nie przez P. S. (1).

W ocenie Sądu nie można uznać, iż wysłane przez pozwanego do A. S. sms-y, za zachowanie obiektywnie naganne i z racji swojego charakteru w sposób oczywisty uderzające w dobra i emocje powódki. Z treści sms wprost wynika, iż byli małżonkowie po rozwodzie mieli problem z dojściem do porozumienia w zakresie realizacji przez pozwanego kontaktów z córką K.. Sytuacje tego rodzaju zawsze są źródłem silnych emocji, często budujących czy zaostrzających istniejące już pomiędzy rodzicami dziecka, konflikty.

Również jednorazowy incydent do jakiego doszło w dniu 14 października 2008 roku pomiędzy synem powódki K. D. (1) a pozwanym, nie może w ocenie Sądu stanowić podstawy do uznania postawy pozwanego za przejaw rażącej niewdzięczności w stosunku do powódki, dający podstawę do odwołania darowizny.

Ustawodawca nie bez powodów posługuje się terminem "rażącej" niewdzięczności, dla odróżnienia jej od niewdzięczności "zwykłej". Pomiedzy ową niewdzięcznością a niewdzięcznością "rażącą" istnieje bowiem cała gama różnorodnych negatywnych zachowań obdarowanego względem darczyńcy, których nie sposób uznać za uzasadniające odwołanie bezpłatnego przysporzenia jakim jest darowizna. W ten sposób ustawodawca niejako a priori przewidział możliwość występowania różnorodnych konfliktów między stronami takiej umowy w przyszłości i uznał, że zasada trwałości umów powinna mieć w takich sytuacjach decydujące znaczenie. Czyny dowodzące niewdzięczności muszą, zatem świadczyć o znacznym natężeniu złej woli obdarowanego i nie uzasadnia odwołania darowizny dopuszczenie się przez obdarowanego takich czynów, które w danych okolicznościach i warunkach nie wykraczały poza zwykłe przypadki życiowych, rodzinnych konfliktów. O rażącej niewdzięczności można, więc mówić dopiero wtedy, gdy mamy do czynienia z niewłaściwym zachowaniem obdarowanego wobec darczyńcy przy znacznym nasileniu złej woli, skierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy lub szkody majątkowej.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Strona powodowa w całości przegrała sprawę, wobec czego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy została zobligowana do pokrycia wydatków strony przeciwnej, które zamknęły się sumą 3600 zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości Dz.U.2013.461 j.t.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji.